

SLAVKOVSKÉ NOVINY

pro město Slavkov a okolí.

31. května 1945.

2 — Kč

Číslo 28.

ZPRÁVY TASS.

Byla odhalena Hitlerova továrna falešných peněz a dokumentů. Francouzské radio oznamuje, že spojenecká vojska odhalila v Sachsenhauseně, nedaleko Frankfurtu n. M. hitlerovskou továrnu falešných peněz, dokumentů, razítek a p. V továrně pracovalo v době příchodu spojenců 140 lidí, většinou francouzských, belgických, holandských, dánských a norských dělníků-tiskařů, kteří byli pro tuto věc násilně zmobilisováni a uzavřeni v táboře. V továrně byl mimo jiné organisován tisk anglických liber i amerických dolarů. Německý plán spočíval v tom, aby byly obě země zaplaveny papírovými penězi a tím zároveň způsobovány hospodářské i finanční poruchy v zemi.

Knut Hamsun zatčen. Podle zpráv angl. rozhlasu byl v Oslo zatčen a uvězněn spisovatel K. Hamsun. V době něm. okupace spolupracoval s Němci.

Franco ukrývá pohlavára belgických fašistů. Francouzský rozhlas oznamuje, že Franco odřekl vydání náčelníka belgických fašistů Leona Degrelle. V odpovědi na žádost belgické vlády, aby jí byl vydán k odsouzení Degrell, oznámil diktátor Franco, že Degrell vydán nebude, neboť prý má plné právo užívat španělského pohostinství.

Drůbežnické farmy v každé ruské vesnici. V kolchozech (společně hospodařící vesnice) šíří se hnutí, aby byla v každé ruské vsi zřízena drůbežnická farma. Členové polního družstva „Sedmý sjezd sovětů“ v tambovské oblasti se rozhodli, že obnoví v tomto roce svou drůbežnickou farmu a hned si sehnali pro počátek potřebnou drůbež. V speciálních drůbežnických kolchozech získali asi 3.000 kuřat a ze zvláštní šlechtitelské drůbežnické stanice zatím 400 káčátek a 30 housátek. Farma doufá získati dále od každé kvočny dvě násady, takže by každá rodina dostala pro své individuální hospodářství aspoň 10 tříměsíčních kuřat. Příkladu družstva následují i jiné kolchozy tambovské oblasti a hnutí se šíří i v dalších oblastech. V některých místech se zřizují zvláštní farmy vodní drůbeže, hus a kachen. Vláda všemožně podporuje toto hnutí a učinila již opatření, aby šlechtitelské stanice pracovaly s plným zatížením. Zároveň se bude podporovat i chov drůbeže v individuálních hospodářstvích.

Sklizeň obilí v Rusku už začala. Žně v Azerbejdžanu (republika při západním břehu Kaspického moře) jsou v plném proudu. Už začátkem května začaly žně v republikách na východ od Kaspického moře. Úroda je slibná.

Zajištění zrádci. Čtk. Úředně se sděluje, že v poslední době byly zajištěny tyto známé osobnosti: Vlastimil Burian, divadelní ředitel a herec, Václav Talich, šéf opery Národního divadla, dále novináři Antonín J. Kožíšek, Emil Šourek, dr. Václav Crha, Karel Chalupa, dr. Jaroslav Křemen, Vladimír Ryba a František Prokop. Mezi dalšími zajištěnými osobami jsou: Mikuláš hrabě z Bubna a Litic, prof. dr. Josef Pfitzner, Karolina Franková, manželka K. H. Franka, generál četnictva Josef Ježek, bývalý ministr doc. dr. Havelka, dr. Vladislav Klumpar a řada jiných.

Anebo

Anebo všechno zapomenu.
Den chlácholí a konejší.
Neslyšet kvilu ani stěnu
a všechno nějak klidnější.

Myšlenek nerušení rojem,
my procházíme tichý les.
Reprodukuje starý dojem:
Jsme narozeni právě dnes.

Kraj, kterým kráčím, je-li známý?
Přede mnou, i za mnou mlha.
Nač zabývat se vidinami?
Žijeme. Věc to příjemná . . .

Anebo na vše vzpomenu si.
Na palouk jakýs zelený.
Na šelst lesa, vůni trávy,
na vlnící se obilí.

A kolem mrtvých kráčíš kradi.
Stkví jména jich se pod kříží.
Zapomenutí kamarádi —
a každý v tvář ti pohlíží.

„Bloudil jsi dlouho po všem míru
a my jsme dlouho čekali.
Bloudil jsi zemi po neznámé
a my jsme na tě čekali.

Zda za vši tiskařskou tou černí
měl stejnou myšlenku jsi, cíl?
Ležíme. Zůstali jsme věrně.
Zůstal jsi věrný, jenž jsi žil?

Bývalo nebe rozzářené
a touha létla do šíra.
Je možno, že se zapomene,
je možno, že se zapírá?

Bývalo nebe rozzářené
a touha spěla do výšin.
Je možno, že se zapomene —
je možno, že svět utíší?

Bývala láska v přešlou dobu
a víra, k všemu hotová.
Je možno, že by mluvčí hrobů
stál náhle něm a bez slova?“

Anebo na vše vzpomenu si,
když měsíc z mráčků vyplove.
Z kroniky mrtvých slyším kusy.
Můj domove, můj domove!

Noc vážná táhne po rovině.
Noc bolestí a osudů.
Dluhuji tolik domovině.
Ať dlužníkem dál nebudu.

Neslyšně, volně teče Labe.
A mluví mladé srdce mé:
Potěšit smutné, vzpřímit slabé.
A promluvíti za němé.

Zachytit neřečená slova,
dát výraz němým tradicím.
Dát mluvit mrtvým ze hřbitova,
dát mluvit mrtvým žijícím.

A vylovíti z řeky hlubin
po přešlém stopy takové:
cos jako perlu, cos jako rubín.
Můj domove, můj domove!

(Viktor Dyk: Básně.)

Ze života v SSSR.

Továrna na rostliny. U nás jsou již skutečné továrny na rostliny, správkárny rostlin, kanceláře, v nichž se rostliny projektují. Je-li potřebí opravit určitý druh, pošle se do pokusné stanice — do správkárny rostlin. Tam jej zkříží s lepším druhem ze sbírky, kterou shromáždily výpravy po celém světě, načež se spravený, zdokonalený druh pošle zpět na pole. Ze světové sbírky jsou vybírány takové druhy k zlepšování.

Každý inženýr, pracující v továrně na rostliny, může si vybrat potřebné druhy a znaky podobně, jako si tovární inženýr shledává potřebné součástky. Byl sestaven úplný soupis všech cenných znaků, všech cenných

vrátili, aby nás posílili v práci a v budování nového státu. Jsme svobodní a nyní musíme pokračovat tam, kde jsme byli na čas zastaveni.

Před touto strašlivou válkou pracoval náš národ na poli kulturním v míře takové, že patřil mezi první v Evropě. Německými vetřelci zastavena byla veškerá činnost literární. A nejen to, zavřena byla naše divadla, aby ani tam nebylo mluveno našemu lidu živé, české slovo našich slavných spisovatelů a dramatiků. To, co se sem tam podnikalo, byl jen zlomek toho, co kdysi bývalo. Byly nám vnucováni cizí autoři. Naši dramatictí spisovatelé, Jirásek, Čapek, Kopta, Langr, Medek a j. a j. byli na indexu. Prostě české dramatické umění bylo pomalu vyhlazováno.

Nezahálelo se. Během války poznaly naše divadelní spolky ve Slavkově, že by bylo záhodno sloučit se v jeden spolek a že naše ochotnická činnost měla by býti jednotná. Mládež pořádala dramatické kursy, scházely se mezi sebou, aby opět, až budeme svobodni mohli pracovat. Činily se přípravy k jednotě divadelních ochotníků ve Slavkově a mám za to, že by se tím posílil celý náš divadelní život.

Dnes sešli jsme se z podnětu Národního výboru ve Slavkově u Brna a v intencích programu československé vlády, abychom ustavili v našem městě nový divadelní spolek, který by v sobě soustřeďoval všechno členstvo divadelních kroužků bývalých spolků. Chtěli bychom tím získat nejen schopné ochotníky, ale i všechny osvědčené divadelní pracovníky bez rozdílu stáří. Chtěli bychom, aby divadelní činnost ve Slavkově byla taková, aby mohla býti vřazena jako jedna z nejlepších na poli dramatického umění ochotnického. Dnes jsme se sešli, abychom si o tom pohovořili a vybudovali ochotnický spolek, zvolili si výbor, který by prozatím vedl organizační záležitosti až do rozhodnutí kulturního referenta československé vlády a Národ. výborů.

O stanovách a názvu spolku bude rozhodnuto později a prozatím bychom se řídili stanovami a pokyny Ústřední matice divadelního ochotnictva českého.

Prohlašuji, že ti, kteří jsme se sešli na popud místního Národního výboru ve dvou schůzích, jsme nic závazného neudělali, že byla projevena ochota sloučiti divadelní spolky na popud místního Národního výboru.

Svolali jsme vás dnes proto, abychom vám osobně toto přání řekli a abyste svobodně a demokraticky rozhodli o příští divadelní činnosti a jejím vedení. Přáli bychom si, aby činnost byla jednotná, na nejlepších zásadách mravních, s dobrovolnou kázní a respektem, bez jakýchkoliv výhrad a výsad. Chceme, aby divadlo sloužilo českému lidu v duchu našich tisíciletých dějin.

Přejeme si, aby naše činnost byla projevem úcty a oddanosti k našim velkým mužům dr. T. G. Masarykovi a prezidentu dr. Edvardu Benešovi." —

Po něm — za mladé ujal se slova br. V. Fochler.

„Dámy a pánové!

„Mám svědomitě, umělecky a mravně řízené divadlo za nejlepší školu národní, než hromadu knih pěkně napsaných a sáhodlouhé řečnění. Divadlo je život a jde zase do života.“

Tato slova J. K. Tyla vystihují pěkně význam, který má divadlo v duchovním životě národa.

Jimi se chceme řídit a podle nich cílevědomě pracovat. Ponechám stranou všechny dějiny a vývoj ochotnického divadla, ale nemohu nepřipomenout smysl ochotnické práce. Pochybovalo se dost o významu ochotnického divadla. Byli mezi námi takoví, kteří chtěli naplnit divadlo lacinou zábavou.

Bylo to však většinou proto, že se báli vážné práce. A divadlo není nic jiného, než cílevědomá, vytrvalá práce, v níž se ztrácí člověk, jíž se cele obětuje.

Je to služba ne sobě, ale celku, národu a jenom nesmírná láska a obětavost udělali z divadla nositele národní vyspělosti a tlumočitele jeho tužeb a jenom tyto vlastnosti mu další cestu kupředu zaručují. Jenom nezištná práce, nesobectví a láska nám vytvořily divadelní tradici. Kde tyto vlastnosti chyběly, tam se dobrá tradice neobjevuje.

Toho si buďme vědomí a pamatujme na to, že usíná-li kde divadelní život, klesá-li jeho úroveň, není ani tak vinou špatných herců, jako slabých sobeckých lidí. Jejich sobectví, jež znemožnilo novým na jejich tradici dále budovat.

Do divadla, drazí přátelé, je nutno přinést víc, než trochu talentu a touhu hrát, do něho je třeba přinést více ještě a především lásku, jež neubíjí, ale tvoří, jež s kolektivem pracuje, zdvihá, pomáhá, podpírá a mezery doplňuje. Divadlo také není museum. Nesmí jím být. Nechci říci, že je mohou vést vždy a stále jen mladí; chci tím říci, že do popředí musí přicházet stále noví, jak je doba vychovává, jak vyrůstají, lidé pružní, kteří jsou ochotní v prvé řadě přetvářet sami sebe, lidé, kteří nežijí jen ze vzpomínek, ale lidé, žijící z přítomnosti a s plány do budoucna.

Nesmí být čestných funkcí ve vedení. Musí být jen funkce pracovní, na které přicházejí lidé ochotní a schopní. Neboť jen tak mohou vést mladé, kteří se tlačí a rostou. Kdo stojí, kostnatí, ten zdržuje, tlačí nazpět, ubíjí a zabíjí divadlo.

Nemůžeme své divadlo srovnávat s divadlem profesionálním. Nemáme pro to mnohdy ani základních technických předpokladů. Naším úkolem není vyrovnat se profesionálnímu divadlu a s ním závodit. Naším úkolem je vybrat hodnotné hry a pečovat o správnou jevištní řeč.

Jenom tam, kde se nesplnily tyto dva základní požadavky, jen tam se našli pochybovači a jen tam šla úroveň divadla dolů. Je naší svatou povinností, žádat úctu k českému jazyku především od našich herců, neboť ten nese především bezpodmínečnou zodpovědnost. Budeme-li sami k sobě upřímní, pak si přiznáme, že jsme se prohřešovali v obou směrech, že naše divadlo se mnohdy pohybovalo mezi pojmem umění a peníze, že jsme nebrali své úkoly tak vážně, jak toho zasluhovaly. Přiznejme se každý z nás, kolikrát jsem myslel v divadle na sebe, a kolikrát na celek, na celou hru? Ne jednotlivce, sebe známější a sebe populárnější, ale celek, celá hra a souhra, znamenají divadlo.

Nestačí však také dopracovati se určitého stupně, dosáhnout větší či menší dokonalosti. V umění není zastávky. Ten, kdo ustrne, a nejde dál, ten se vyřazuje a klesá. Není toho mnoho, co jest od ochotníků žádáno, jen naplnění. Takových slov, že divadlo je život a jde zase do života, není života tam, kde není ruchu, tam začíná konec. První podmínkou zdárné práce je pak kázeň. Tím závaznější, že jde o kázeň dobrovolnou. Nikdo nikoho nenutí, aby hrál divadlo. Kdo se však pro tuto službu rozhodne, ten musí sloužit, ten musí také umět podřídit své osobní zájmy a záliby vyššímu poslání, které je obsahem divadla.

Nelze trpět polovičatostí, v práci nutno být přímým ke všem a především k sobě. Režiséři a činovníci musí jít příkladem. Nesmí ani spát, ale nesmí také prosazovat zájmy své na úkor celku.

Jen tak je možno dopracovati se kladných výsledků, ke kterým chce jistě každý z nás dojít.

A znovu opakují, že na výchovu nových ochotníků nutno pamatovat, a věřím a vím, že tomu tak opravdu bude. Jen tak sloup ochotnického divadla nezakolísá, ale bude pevně stát dál.

Herci jsou smrtelní, ale divadlo je nesmrtelnou součástí duchovního života a proto musí staré herce přetrvat v generacích dalších.

V závěru bych řekl rád vám všem přítomným, že jsou-li slova moje vašimi, pak půjdeme svorně spolu k pravému cíli.

Svorně do jednoho šiku, svorně ruků v ruce, nejschopnější vpředu, starší spolu s mladými — stále dál, sluncem i deštěm, ale s úsměvem na rtech a s radostí v srdci ve službě národa.“ —

Br. Hanák poděkoval br. Fochlerovi za nadšená slova a pak byl zvolen výbor Divadelního spolku ve Slavkově u Brna:

Předseda: br. Eduard Filip.

Místopředseda: br. Bohumil Frank.

Jednatel: s. Růžena Krejčí.

Pokladník: br. Jan Šimoník.

Archivář: br. Jaroslav Snížek.

Rekvizitář: br. Theodor Prokeš.

Režisér: br. Miroslav Koňorza.

Členové výboru: s. Anna Žižlavská, br. Hynek Tesák, s. Soňa Sázauská, br. Vladimír Šimoník, br. Bohuš Čehovský.

Náhradníci: s. Marie Maňková a br. Alois Kantek.

Revisoři: br. Miloš Šaněk a P. Rudolf Neumann.

Režisérský sbor: bři Höring, Kašpárek, Jeřela, Zapletal a Fochler.

Hudební a zpěvní spolupracovník: br. Josef Dukl.

Technické vedení: bři Jindra Bauer a Václav Pruch.

Odborný poradce: s. Dana Kalvodová.

Dramaturg referent: br. Jaroslav Hanák, vracející se z koncentračního tábora.

Na konec přečetl br. Fochler protokoly dvou přípravných schůzí a velká divadelní rodina s uspokojením a radostí nad sjednocením se rozešla do svých domovů.

Pro naše děti.

Lýkový střevec, slámka a bublina. (Ruská národní pohádka.)

Kdosi ztratil po cestě střevec. Střevec leží na cestě, leží a přemýšlí. „Eh“, rozhodl se, „půjdu do světa širého, pobavím se, podívám se na lidi a ukáží se jim.“ A šel. Dívá se a tu uvidí na cestě ležící slámku, stéblo. Povídá střevec slámce: „Co tu budeš zbůhdarma ležet, dost ses nalezela. Pojď do širého světa, podíváme se na lidi a ukážeme se jim.“ A šli spolu. Začalo pršet. Na kalužinách naskakovaly a po vodě pluly dešťové bubliny. Střevec se dívá, dívá se po vodě a rozkřikne se na jednu velkou bublinu: „Ej, bubliho, dosti ses naskákala po kalužinách; pojď s námi do širého světa, pobavíme se, na lidi se podíváme a sami se ukážeme.“ A šli spolu všichni tři. Cestou si slavnostně příslibili, ať se stane cokoli, vždy věrně při sobě stát a pomáhat si. Šli a šli, až najednou říčka. Jak se dostat na druhou stranu? Střevec radí: „Bublínko, na tobě přeplavem.“ Bublina se pýchou nadula a povídá: „Ne, tak to bude: Slámka se natáhne přes říčku a my po ní pěkně přejdeme jak po mostě.“ Slámka se natáhla a střevec hned po ní. Jde, uprostřed se však slámka zlomila a střevec hup do vody, jen to střísklo! Bublina se dala do takového smíchu, že smíchem praskla. —

Z OKRESU – PRO OKRES.

Bratřím legionářům. Podle rozhlasové výzvy ústředí, svolávám první schůzi členů bývalé Jednoty čs. obce legionářské ve Slavkově na 9. hodinu v neděli 10. června 1945 do hostince p. Lva (dř. br. Doseděl) na Špitálce. Zvu i ostatní bratry legionáře, jelikož doufám, že dojde k sjednocení. Zjistěte bratry, zemřelé od 15. března 1939. Jar. Schneider.

Svátek vítězství a míru v Hostěhrádkách-Rešově. Při zprávě o vyhlášení míru občané radostně pozdravili tento den vítězství a míru, 9. květen 1945. Domy byly ozdobeny prapory v barvách ruských a československých. Sváteční vzruch prolнул duše nás všech. Se zadostiučiněním vzpomínali jsme mnozí prorocství Komenského: „Věřím i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu . . . , vláda věcí Tvých se k Tobě vrátí, ó lide český!“ Odpolední slavnost u pomníku padlých ve světové válce, u něhož je též pochováno pět padlých ruských vojáků z posledních dnů, byl vzdán díky slavné, vítězné Rudé armádě. Občanstvo se zúčastnilo průvodu spolu s posádkou Rudé armády čís. 23.833, jejíž velitel kapitán Simeon Leontjevič Potěmkin v krásném a procítěném proslovu vzpomněl ideálů, za jakými ruská armáda šla do boje. Zdůraznil, že nešli na výboj, nýbrž že bojovali za svobodu a osvobození všech národů proti zpučnosti a zvlí germánské. Zahnal Němce od Stalingradu, osvobodili svoji vlast a činně ke svobodě pomohli všem národům. Jeho řeč, která byla dokladem inteligence tohoto důstojníka, nebude občanstvem nikdy zapomenuta. Řečníku poděkoval rusky a zúčastněnou Rudou armádu přivítal občan Bartoloměj Provazník. V českém proslovu řídicí učitel František Rotrekl procítěně poděkoval slavné Rudé armádě, jejímu vrchnímu veliteli maršálu Josefu V. Stalinovi za naše osvobození. Vzpomněl místních občanů, kteří se stali obětí německé persequce: Františka Robeše z čís. 101, zemřelého v táboře osvěčimském, Holoubka Josefa z čís. 113, jenž zemřel doma též následkem utrpení ve vězení na Špilberku, Jana Novotného z čís. 208, zoufalstvím ke smrti dohnaného, 15 letého Stanislava Maše, jako jediné oběti fronty a Antonína Apoštola, který již po šest let je v koncentračním táboře v Německu. Vzpomněl práce presidenta republiky Československé dr. Edvarda Beneše a jeho spolupracovníků za hranicemi, vzpomněl všech bojovníků Rudé armády, jichž mrtvá těla jsou rozseta po širých pláních všech bojišť. Přeje si s celým národem, abychom všichni se změnilí v duchu i pravdě, abychom pracovali tak, aby naše svobodná Československá republika byla skutečně demokratickou a sociálně spravedlivou. — Dále ještě promluvili ruští důstojníci nadporučík Zacharov a poručík Sitnikov. V závěrečném proslovu kapitán Potěmkin zdůraznil bratrství národa ruského a československého a bratrství všech slovanských národů. Ruské ženy zdejšího vojenského útvaru (prádelny) zazpívaly u hrobů. Hymnami ruskou a československou byla tato krásná slavnost zakončena. R. V.

Správná sestava státních barev. Státní barvy Čsl. republiky jsou podle § 5 ústavní listiny bílá, červená a modrá. Jestliže tedy někdo nosí jako odznak naši trikoloru ne ve formě malé vlajky, nýbrž jen ve formě pořadí barev, má ji nosit v uvedeném pořadí a ne v pořadí barev bývalého Slovenska (bílá-modrá-červená), jak to je většinou u nás nyní vidět. I státní vlajky na domech v mnohých případech u nás visí obráceně. Státní barvy a vlajka jsou oficiálně přesně stanoveny a nelze se vymlouvat, „že na tom tolik nezáleží“, jak lze někdy slyšet; tím spíše, že tytéž barvy v jiném pořadí jsou i barvami Jugoslaviie a Francie.

Z redakce. Příští číslo Slavkov. novin vyjde v sobotu 2. června ráno.

Modlitba za vlast.

Václav Beneš Třebízský.

Bože otcův mých, králi nebes i země, k Tobě vznáším svou vroucí modlitbu za blaho své vlasti a svého národa.

Tvé svaté požehnání učinilo krásnou a kvetoucí moji vlast po pohromě největší, kdy bédou lidskou byla k pláči zmořena, ano, nadchlo silou a osvěžilo rozumem statečné a zmužilé její bojovníky a přivedlo chudobku, již k zapomenutí klesající, opět na stupeň slávy mezi ostatní národy — ó, jak velice Tobě za to děkuji, Bože můj, a prosím Tebe s celou svou vroucností, aby Tvé svaté požehnání dlelo nad milenou zemí, dokud kámen bude v ní státi na kameni, a spočívalo nad národem drahým, dokud nepřestane žítí jazyk jeho mluvy. Žehnej vlast mou, Bože, kdy polibkem jara ze spánku zimního probuzena bývá a odívá se v zeleň mladistvou, kdy vůní líbeznou jsou naplněny její lesy i háje a plničky ptačího ševelu. Žehnej vlast mou, Bože, kdy požehnána jsou pole a role její zrajícími plody a obyvatelé její v potu tváří svých snášejí úrodu do svých příbytků. Žehnej vlast mou, Bože, kdy jeseň v ní svou vládu nastoupí a stromy a keře zralými plody obalí. Žehnej vlast mou, Bože, i tehdy, kdy pokryje háv sněhový její hory a lesy i chaloupky, jak hvězdy na nebi rozseté. Tvé požehnání svaté nechť vejde do paláců zámožných, by tam hnulo srdce k dobročinnosti a útrpnosti, nechť nemine ani chatrče chudičké, by oblažilo jejího majitele, kteréhož chýška ta je jediným bohatstvím, a nechť vynajde i ty ubožáky, kteří nevědí, kam hlavu svou by měli položití . . .

Neopouštěj, Hospodine, národ ten, jehož krev jest krví mou a jehož tlukot srdce i mého jest tlukotem, chraň jej, střež a opatruj, zachovej jej před zlem veškerým a před každou zhoubou.

Vzněť v srdcích našich, v srdcích celého národa pravou, ryzí lásku k vlasti, nechť všichni milujeme rodnou svou zemi jako matičku svou, rodi telku a hotovi jsme v každém okamžiku sílu svou, ducha svého a rozum svůj službě její zcela zasvětití.

Osvět' milostí svou, Hospodine, též duše zbloudilé, které se hanbí za jazyk svých předkův a necítí drahého toho otčův našich dědictví, přiveď je k srdci společné naší matky a učíš dítkami jejími zdárnými.

Ó dej, dobrotivý Bože, abych činností svou vlasteneckou byl ozdobou své rodné země i tak sobě zasloužil klidného odpočinku v její hlíně, a popřej mi té milosti, abych životem bezúbohným, vzorně křesťanským v této vlasti hodným se stal vstoupití jednou ve vlast všech národů celého světa. Amen.

Vyhláška. Z příkazu Národního výboru ve Slavkově u Brna vyzývají se důrazně a naposled všichni rolníci a dodavatelé mléka, aby mléko neprodávali ve svých domech. Mléko musí býti odváděno pravidelně denně do sběrný p. Uhlíře.

Ladislav Vykoupil, předseda.

Pozor! S okamžitou platností zavádí se opět signály sirenou při označování požárů. Jeden tón značí cvičení, dva tóny požár přespolní a třikrát požár ve Slavkově. Signál 4 krát přerušený značí povodeň. Nár. výbor.

Poděkování. Všem, kteří doprovodili na poslední cestě našeho milého, obětavého p. Antonína Stojara, obchodníka ve Slavkově u Brna, vzdáváme upřímný dík.

Příbuzní.